

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

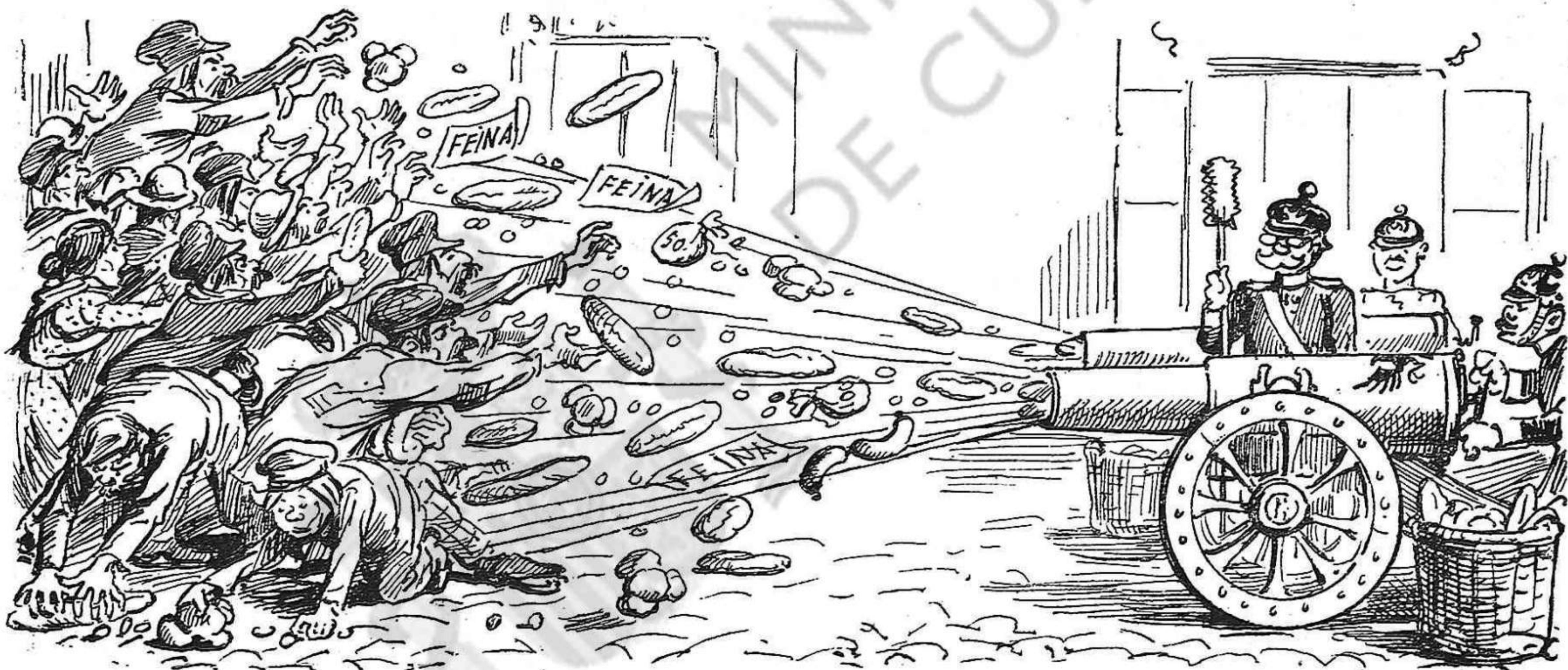
CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola. Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LAS BULLANGAS DE BERLÍN

L'únic remey per combatrer el socialisme alemany: ametrallar al poble... ab llonguets.

LAS BULLANGAS DE BERLIN

O hi ha dupte que se cerneix sobre l'imperi de Alemanya un terrible perill. En aquell país s'han anat obrint camí les idees socialistes que tenen en lo Parlament numerosos representants y contan en la premsa una cantitat considerable de periódichs que sense parar las propagan, augmentantse de dia en dia l'contingent dels seus adeptes.

Facilita considerablement lo desarollo de aqueixas ideas l'estat general del pais. Es Alemanya una nació pobra que per rahó de les circumstancies se veu obligada á sostener un contingent armat espantós. La situació que ocupa dintre d'Europa li imposan la necessitat de mantenir un exèrcit superior á les seväs

forsas. Si vol caminar s'entrabanca ab lo sabre. Los quartels absorbeixen la flor de la séva juventut y 'ls gastos militars' se xuclan la part més sanejada dels seus recursos.

Políticament, la nació alemana està dominada per un autòcrata. L'emperador es l'amo. Se creu representant de Déu en aquell país, y's considera ab dret per exigir de tots los seus súbdits cega obediència.

No fa molts días pronunciava un dels seus discursos habituals. Donantse ayres de senyor absolut del pais, deya:

—Qui aquí no 's trobi bé, qui aquí no puga viure, qu'espolsi las solas de las sabatas y que se 'n vají. Procedint aixis no 'ns farà més que favor.

Certes frasses imprudentes han de sonar com terribles bofetades en las orellas dels infelissos que desitjan traballar y, faltats de feyna, se moren de gana.

Y aixó precisament es lo que ha donat lloch á las bullangas de Berlin: la fam, lo despit, la desesperació.

La cosa ha sigut seria.

Comensá ab un meeting, al qual assistiren unas 3,000 persones, que s'esparramaren pels principals carrers de aquella gran capital, engroixintse al seu pas com verdaderas riuahadas, fins á constituir multituds imponentes, tant per son número, com per la séva actitud.

Lo cant de *La Marsellesa*, l'himne del poble venut per Alemanya, qu'en aquells instants semblava impregnat de misteriosos accents venjadors, y l'èxit unànim de *Pá y traball*, aixordavan l'espai y sonaven al lluny com lo bramul de la maror.

Los caps anaven escalfantse. En un instant se tanquen totes las botigas, com si se sentissen amenassades de un gran perill.

Y en efecte, los forns y las carnicerías foren invadits; esbotzadas las portes, la multitud s'introduzia en ells y 'ls passava á saqueig. La fiera popular estava famolencia y se'n anava cap allà ahont sentia farum de carn y olor de pà.

Per evitar aquests excessos sortien al carrer verda-

ders esquadróns de policia y guardias à peu y à caball, que ab lo sobre desenvainat se llansavan sobre la multitud, causant ferits en gran y capturant à tots los que no tingueren medi d' escapar.

Lo poble demanava pá y traball y la policia, en nom del emperador, qu'en mes de una ocasió havia manifestat certas simpatias pels socialistas, repartia cops de sabre, à tort y à dret y sense mirar à qui tocava.

Una vegada mes veurán los traballadors lo que poden esperar dels poders cesseristas, que 'ls estimulan quan los convé llansarlos en contra dels partits liberals y republicans. Mentre poden ferlos servir de instrument los afalagan; pero quan intentan obrar per compte propi, à fi de alcansar una part de aquells hermosos ideals que 'ls hi han deixat entreveure, llavoras se 'ls tiran al damunt, y l'sabre de la policia s'encarrega de ferlos perdre l'món de vista.

* * *

A Berlin hi ha hagut verdaderas batallas. La multitud ha respot à la policia à garrotadas y à cops de pedra.

S'ha posat en clar, ademés, que la majoria de la població simpatisava ab los amotinats.

La nit dels sucessos en lo Palau imperial s'estava celebrant una expléndida festa. La taula del festí estava admirablement disposta, mentre lo poble frenètic se disputava à garrotadas las engrunyas dels fornys saquejats.

L'emperador presencià una part de la brega desde un dels balcons del Palau. Desde allí pogué admirar la destresa dels polissons en la repartició dels cops de sabre. Los atropellos venian à ser los aplausos que 'ls assalariats del imperi tributaven al discurs del seu amo y senyor.

L'endemà sortí al carrer y signé xiulat estrepitosament.

D. Anton Cánovas, el compagnero Antonio, es fama que al enterarse de aquest succés, digué:

—Únicament això li faltava al compagnero Guillermo per arribar à la meva categoria.

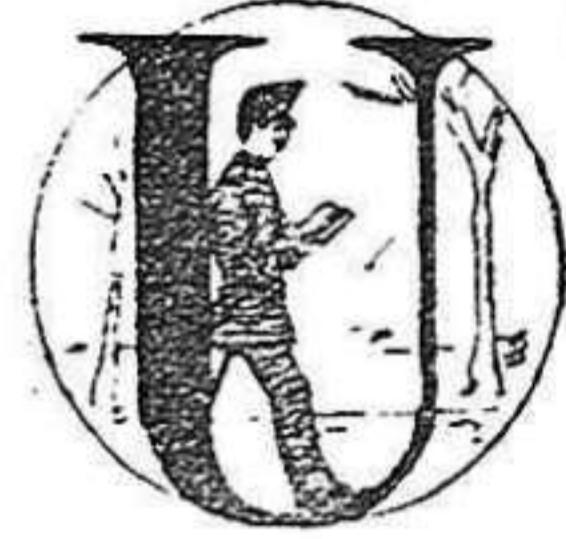
* * *

Las bullangas de Berlin, repetidas durant tres ó quatre días y sempre ab igual caràcter, son molt graves en si mateixas; pero ho son encare moltíssim mes per lo que significan.

La guerra social, promoguda per la miseria, pot estallar de un dia à l' altre en aquella nació y portar conseqüències desastrosas. L'emperador que ara ha contat ab la policia per reprimir als amotinats ¿podrà disposar del exèrcit, demà que la cosa prengui majors proporcions? ¿Les filas del exèrcit no están nutritades per ventura de fills del poble, sobre 'ls quals pesa la epidemia de las aspiracions socialistas?..

Res al món té la forsa de una idea. Quan una idea embarga à un poble, es intútil tractar de contenirla. En los moments supremos los canons se giran contra 'ls artillers y 'ls tiros surten per las culatas.

P. K.

NA de las mascaradas que mes han cridat l'atenció à Madrid durant l'últim Carnaval, signé una que portava una camilla sobre la qual hi estava ajugut en Cánovas echando las últimas boqueadas, mentres en Sagasta y altres importants homes politichs l'ajudavan à ben morir.

Jo no sé si l' pensament es prou acertat.

Qu'en Cánovas s'está morint ho poso en dupte: ara que Espanya, baix lo poder dels canovins está mitjà morta, es indisputable... y tothom ho veu, perque tothom ho sent.

Si l'comers no aixeca una estàtua à n'en Cánovas mereixerà que l' tracín de desagrahit.

Han de saber que segons los nous pressupostos totes las casas de comers haurán de fer un consum tan gran de timbres móvils, que las mes ricas y poderoses no guanyaran prou per sellos.

Selllos als llibres de la contabilitat, selllos à las facturas, selllos à cada carta que 's traslati al copiador. Ja no mes falta que 's posin selllos als papers que 's emplean secretament per certs usos molt necessaris, perque Espanya, à falla d'altres articles mes sustancials, se converteixi en un pais exclusivament consumidor de sellos.

Pero l'sello mes vergonyós es encare aquell que no 's veu: lo sello de la ignominia.

* * *

Per major delicia, s'han inventat las zones fiscals, per las quals no podrà circular cap article de comers sense que vaja acompañat de un document especial titulat vendí, que acrediti la procedencia del article.

Tots vendís haurán de obtenirse en las oficinas del Estat, y cada un haurá de portar lo sello correspondent.

Tot això s'fa ab l'excusa de perseguir al contrabando; pero, en realitat, qui 's veurà perseguit, vexat y fastidiat serà l'comers de bona fe, ja que 'ls contrabandistas obtindrán fàcilment tots los vendís que necessitin.

Per mes que à dreta lley no haurian de ser vendís... sino comprés.

* * *

Espanya es una tranyina,
lo govern es una aranya
y son las moscas los sellos:
¡Pobra Espanya!.. ¡Pobra Espanya!..

Lo bisbe de Salamanca ha demanat que 's prenguin midas contra 'ls anarquistas.

Y es fama qu'en Cánovas va dir:

—¡Per midas ray!.. O sino aquí están los anarquistas de Jerez que podrán acreditar que 'ls hi vaig fer prendre la mida de un corbatí.

Y en efecte: son las úniques midas que saben pendre 'ls conservadors.

No hi ha res mes terrible que un bisbe quan se descanella.

Aquí tenen lo de Cádiz que en plé Senat va dir que 'ls anarquistas son l'Atila providencial.

Considerarlos com à providencials es lo mateix que considerarlos com enviats de Déu.

Conseqüència lògica: lo govern al reprimir als anarquistas, està contrariant l'obra divina.

¿Y per fer aquestas afirmacions li pagan lo sou al bisbe de Cádiz?

Un bon exemple.

En una votació nominal que tingué lloc en lo Congrés un de aquests últims dies, resultà que havia emès lo vot un diputat que en aquells moments se trobava ausent del saló.

—¿Y per això 'us escandaliseu?—va dir un romerista que té molta barra.—Quan à mi van elegirme diputat, tots los electors del districte estaven ausents dels col·legis electorals, y à pesar de tot, vaig emportarme'n l'acta.

Las companyías de ferro-carrils serán autorisadas per aumentar las tarifas de sas expedicions à gran velocitat.

Això es lo que s'ha de fer pera protegir à la industria y al comers.

Tarifas ben caras y expedicions ben lentas.

Som en temps reaccionaris y ans que tot es precis protegir la cria de burros.

Lo discurs pronunciat pèl bisbe de Salamanca demandant al govern que emprengui una campanya séria contra la difusió de determinadas ideas, mal tingui de inaugurar, al ferho, una era reaccionaria 's presta à las mes serias consideracions.

La primera y la mes capital que se 'ns acut es la de considerar que l'bisbe de Salamanca no ha de tenir gran confiança en l'us dels medis espirituals, quan demana que l'govern apreti fort, y no se 'n vaji ab paliatius.

Si jo fos bisbe—es una suposició—pregaría devotament à Déu Nostre Senyor perque iluminés las intel·ligencias extraviadas, curés los cors pervertits y aliviés los ventrells buyts.

Y si de las mevas oracions no 'n treya cap resultat, confessaria lealment que 'ls meus prechs no arribaven al cel; faria la dimissió de bisbe y 'm retiraria à la vida privada, considerant qu' es injust y onerós que 'ls governs gastin una suma considerable en culto y clero, sent així que las sévases campanyas espirituals no donan cap resultat positiu.

Y ab tota franquesa diria:

—Lo que gasteu en engreixar capellans, podeu emplearlo en obrir traballs que assegurin lo pá y la tranquilitat dels pobres traballadors. Tal vegada, per impedir los perniciosos efectes del anarquisme, será mes eficàs l'aliment que las nostras oracions.

Apenas moria un rich, ja se sabia: per telégrafo s'enviava à Roma, y medianibus illis, per telégrafo també, 's rebia de Roma la benedicció pontificia.

Y així lo rich que podia pagarho 's donava l'gustoso de anàrse'n de aquest mòn, carregat ab un feix de indulgencias... telegràfiques.

Això en lo successiu sembla que no succehirà.

Desde Roma s'ha expedít una circular que publica los *Bulletins eclesiastichs*, manifestant que l'Papa, per corretjir los abusos que 's cometian, no admètrà cap petició feta en aquesta forma.

Enténquis bé: ¡per evitar abusos!..

¿Es tal vegada que algúnes animetas de rich se 'n anaren al cel sense pagar lo gasto?

CARTAS DE FORA.—A Bellvey s'ha fet un ball de màscaras com may se 'n havia vist allí cap altre de tant lluït, à conseqüència de lo qual Mossen Mostassas y agafaruna envenida com may cap més rector l'hagués agafada tan forta. Tot se 'n hi vá en predicar que per al cel, en aquest mon s'ha de patir Y que vol més patir qu'en un ball de màscaras quan un té interés en coneixer una dona que porta careta y no pot conseguirlo!.. De manera que un ball de màscaras, segons com se mira, pot ajudar molt à guanyar la gloria del cel.

De Masquefa 'ns escrihuen manifestant la gran satisfacció que tingueren aquells vehins al assistir à la funció teatral à càrrec de las alumnes que assisteixen al colegi que tan dignament dirigeix la professora municipal D. Ventura Ortigal.—12 ó 14 noyes de 10 à 12 anys representaren dos pessas en un acte propias de la séva edat, distingintse per la animació y la facilitat ab que representava, y mereixent à cada pas nutrients aplausos, així com à la digna professora va tributarli la concurrencia elogios y enhorabonas generals.

L'arcalde de Cardedeu lo dia 5 del passat mes vár ser declarat procesat per injuria y calumnia contra un honrat vehi de aquella població; à pesar de lo qual, y sens dupte en senyal de protesta contra l'autor del jutje, set dies després l'Ajuntament que presideix, lo declarava fill predilecte de la vila y acordava posar son nom à un dels carrers-paseigs, poch temps fa obert en aquella població. Aquí lo més enginyós serà l'letrero que passarà de llaç, si hi de dir tot lo necessari, ó siga lo següent:—«Carrer-Passeig de Pau Gessa y Bellavista, primer arcalde de aquesta vila declarat processat en 5 del mes de febrer del any 1892, pel delicte de injuria y calumnia contra un vehi honorat de la mateixa.»

EN DEFENSA DE LA HONRA

CARA de veurer 's davant del Jurat de Granada una causa digne de ser coneguda.

En pocas paraules pot donarsa compte del fet que l'ha motivada.

Un individuo, anomenat Anton Morente, s'alabava públicament de rebre 'ls favors de una dona casada que 's diu María Apola. Lo marit de la María buscà al detractor de la honra de la séva esposa y no logrant trobarlo, lo cità davant del jutjat per ofensas contra l'seu honor.

L'Anton Morente, lluït de retractarse, s'atingué à lo que anava dihent per tot arreu, y la María Apola, arrebatada de indignació, trayentse una pistola ferí de mort al que de tal manera l'havia injuriada.

Al compareixer davant del tribunal portava un senzill vestit de percal, net y planxat, mocador blanch de seda al cap y un altre de fosch à les espaldas. Lo públic que omplia de gom à gom la sala del Tribunal, en distintas ocasions demostrà las sévases simpatias en favor de la processada.

Del exàmen de testimonis resultà probat que, feta la citació judicial à Morente per afirmar que sostenia ab Maria relacions ilícites, y una vegada celebrat lo jutjament de faltas, al sortir del jutjat Morente digué à la processada:

—Vos tinche de matar à tú y al teu marit.

—No serà ab aquesta pistola —respongué Maria.

Morente li donà una bofetada, y al intentar pendreli de las mans, l'arma 's disparà, produint la mort.

A pesar de las grans simpatias que despertava la processada, si hagués prevalegut lo criteri del fiscal hauria sigut condemnada à una pena grave, tota vegada que l'ministeri públic sostenia que havia commès un assassinat, ab la circumstancia agravant de premeditació. Lo jurat pronuncià l'seu veredicto, càlificant lo fet com à delict de disparo de arma de foc, en vista de lo qual lo tribunal de dret l'ha condemnada à un any de presó correccional.

A Fransa hauria sigut absolta lliurement y fins saludada ab aplausos unànims, considerant que aquella dona havia obrat en justa vindicació y defensa del seu honor ultratjat.

P.

CARNAVAL Y QUARESMA

—¡Désat! Ja has fet prou disbauxas, desenfrenat Carnaval:
ficat al sot desseguida,
que ara entra jo à governar.

—¡Hola! ¿Ets tú, magre Quaresma?

—¿Que vols di ab això? Més val ser magre que gras, del modo que tú sols serho.

—¡Arri allá!

—¿Que per ventura t'figuras que encare tens los mortals sotmesos al teu domini?

—¡De tú ja ningú 'n fa cas!

—¿No?

—No: ho sé de bona tinta.
Tot alló de dejunar,
menjá escarola à la brasa
y atracarse de peix blau,

diu que ja ha passat de moda.
En cambi já mi si que 'm fan
bon paper! Quan me presento,
tot es gresca, tot son balls,
cabalgatas, xirinola,
brometa, festas, assalts...
—Serà la gent depravada.
—Es tothom en general.
—Las personas que s'estiman
y saben que més enllà
d'aquesta vida de proba
hi ha gloria y càstich, jamay
olvidarán la Quaresma
y sempre respectarán
las prescripcions que jo imposo.
—Vaja, ¿qué t' hi vols jugar
que tinc jo més partidaris
que tú?
—¡Calla, desllenguat!

—¿No veus que jo porto gresca?
¿no veus que jo alegro 'ls caps
y tú sòls vens à entristirlos?
Fémho á vot, y ja veurás
com jo alcanso majoria.
—¿Qué nó!
—¡Que si!

—¡Desgraciad!
—Tú si que ho ets.... ¡Seca y lletjal!

—Tú ets cinich, boig é immoral.

—Tú vens à malmetre 'ls cossos.

—¡Tú malmets ànimas!

—¡Aul!

¡beyatota farinera!

—¡Vés, fill bort d' una bacant!

(Aquí 'm fico en la disputa,
y per restablir la pau
entre 'ls dos que sé las pican,
dich aixís, ab veu de baix:)

—Ni tú tens rahó, Quaresma,
ni tampoch tú, Carnaval.

Justament en aquest sigle
los dos havéu arribat
á sé 'ls amos veritables
de tot lo género humà.

¡Carnaval y la Quaresma!

¡La Quaresma y Carnaval!....

Fora d'aquests dos polos,
¿qué queda? ¿qué's veu? ¿qué hi hár?

Miréu al rededor vostre
y veureu la humanitat

dividida en sers que riuen
y sers qu' estan dejunant.

Aquí trajos brillantissims
y taules ab richs menjars....

alli miseria, abandono
y dejuni continuat....

¡pels uns tot l'any es Quaresma!
¡pels altres tot Carnaval!....

C. GUMÀ.

IBRRRÚM!!

Y!... ¿No 'ls ha passat res? A mi
tampoch, gracias á Deu; pero
hem estat à punt de que 'ns ne
passeés una de molt grassa.

Los fonaments socials han
sorollat, la hidra destructora
ha tret lo seu nas de lloro ra-
biós; hem estat lo que 's diu so-
bre un volcán...

Pero... no adelantemos los acontecimientos.

Dimars ¡dimars havia de ser! la policia anava més
atrafegada que 'l món. Corrian notícies aterradoras,
se veyan caras extranyas, en fi, 's respirava baf de
mort violenta y conflagració social.

Los pobres mascarons, ignorants del terreno que
trepitjaven, lluhian lo garbo y passejaven los seus
uniformes adornats ab pastanagas, escombreras de fo-
gons y arengadas plenes de rovell. La multitud pacifi-
ca reya y celebrava las agudesas dels ilustres repre-
sentants al carnaval. Barcelona s' entregava candor-
samente à las tendres expansions propias de tan so-
lemne diada...

Y mentres tant, la mina bullia, la explosió s'acos-
tava, l'abisme s'aprestava a devorarnos...

¡Infelissos de nosaltres!... Un pas més, un moment
de descuyt dels carabiners del contrabando social y
¡cataplum!... mascarons, pastanagas, nassos postissons,
paràguas foradats, arengadas ròbelladas... ¡tot se 'n
hauria anat à rodar! ¡tot hauria desaparescut entre
ruinas, cascots de granada, guitarras trossejadas y ca-
retas de cartró!...

Jo no sabia res; pero vaig ensumar que algo anor-
mal succechia, gracias à haver sorpres un diàlech en-
tre dos agents de seguretat.

—No hay nada, Chosepel?

—No, que jó sàpiga. ¿Que hi ha pór de alguna
cosa?

—¿Cóm? ¿sasi estém? ¿Es decir que no tens noticia de
res? ¿Qué órdenes t' han dado?

—No més m' han dit que si veia alguna bomba, la
seguis.

—¡Y bueno! ¿te parece poch?

—Es que jo hi entes que 'l cabó volia dir bombas
d'apagar incendis...

—¡Bombas explosivas, hombre!

—¡Qué! ¿dinamita altre vegada?

—Si, ya verás, acòstat més; que 'ls fanals tienen
orellas y 'ls arbres nas, como decís vosotros.—

Aquí van comensar à parlar baixet y se 'm van ac-
abar les revelacions; pero ja sabia alguna cosa y 'n te-
nia prou pera posarme en guardia.

Començo à corre d' aquí per allá, y vinga inspeccio-
nar tots los polissons que trobava.

Son tan especials aquesta gent, que quan hi ha no-
vedats y tenen ordres serias y reservades, no saben
disimularlo. Ab la cara se 's coneix que l' ordre pe-
rilla y que 'ls moments son difícils.

Passo à prop d'un y ab molta cautela m' amago 'l
barret sota la capa.

Al veure aquell bulto sospitos, lo polisson se m' aco-
sta obrint un pam d' ulls.

—¿Qué porta usté ahí debajo?

—¡Jo! —responch fent lo pagés; —ahont?

—Aquí, sota la capa.

—Miri, es lo sombrero... —dich ensesanytil: —Tenia
calor, y per no portarlo à la mà... ¿comprén la cosa?..

—¿Qué 's pensava qu' era vosté?

—¡Qnien sabe! Como hoy eso está un poco asi
asi...

—¡Qué! ¿'Ns amenassa alguna catàstrofe?

—¡Y tal catàstrofe y tal dolor! Figúrese V. que à es-
tas horas el cuerpo està echando el guante à todos los

dinamiteros establecidos en esta culta capital.

—¡Dimoni! ¿qué 'n vclian fè alguna?

—Volian nada menos volar la...

Lo bon polisson va detenirse y murmurá:

—Pero eso à V. no le importa nada. Póngase el ba-
ret otra vez, siga su camino y ojo, mucho ojo... —

Afortunadament l' endemà demati 'ls papers pù-
blichs van enterarnos de tot.

Vigilant ab la constància que 'l caracterisa, l' ull
protector de la policia 'ns havia salvat d'un cataclis-
me local.

S' havia agafat gent, s' havian cullit fils, se sabia
tota la combinació de la jugada.

Lo plan era espantós. Los petardistas anavan à vo-
lar mitj Barcelona, destruïnt la Catedral, lo café de
la Fortuna, lo carrer de la Boqueria y la taula de re-
frescos de Canaletas, ab l' únic propòsit de sembrar
lo terror y vèndres després los solars à deu pessetas lo
metro.

¡Calculin les víctimes personals que haurian cau-
sat! ¡imaginin l' escampall de cadavres que s' hauria
vist per aquets carrers.

Lo cop s' havia de donar lo dimecres de cendra.

De modo que si no arriba à ser la perspicacia de la
policia, dimecres en lloc d' enterrar lo Carnestoltes...
ens enterraran à tots nosaltres.

Donguemà las gracies als que 'ns han salvat la vida
y... aném à sopar.

Per aquesta vegada no ha passat res.

FANTÁSTICH.

TELEGRAFAMS

Madrit, 4.

Molts traballadors en vaga,
Lisenda en pèssim estat:
ministres han cobrat paga
ab tota puntualitat.

Madrit, 5. (matinada: urgent.)

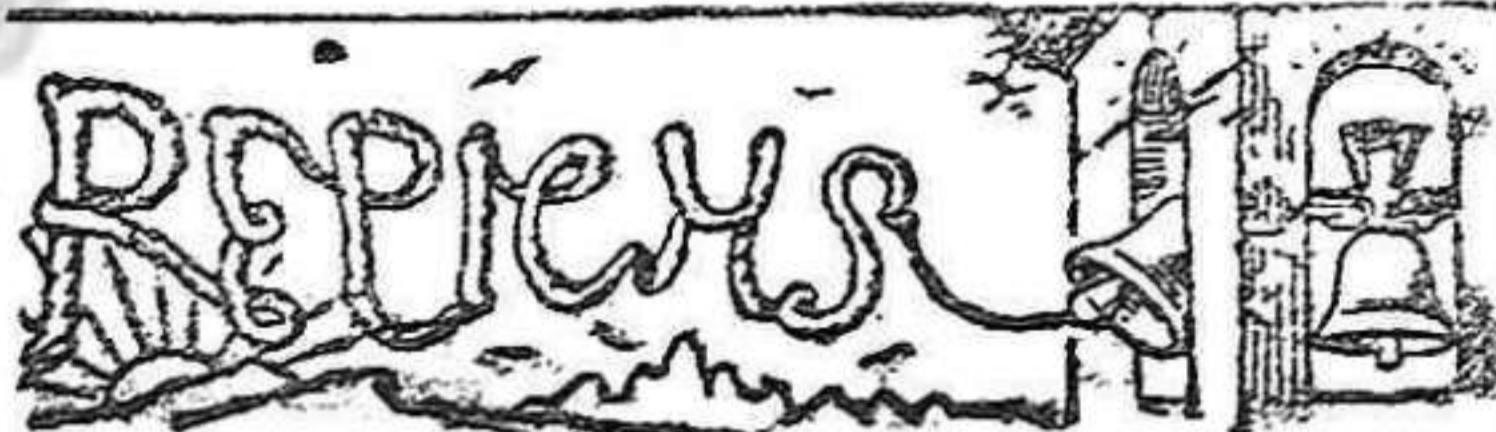
Romero 's troba malal';
fa una carota molt trista
y, segons se diu, ja està
cansat de ser canovista.
Si pot trobá una bandera
barata y presentable,
se sublevará altre cop
y enviará 'l mòntru al diable.

Berlin, 4.

Emperador cremadíssim:
sos oratoriis recursos
son inútils, puig la gana
no s' acontenta ab discursos.
En intima conferencia
ab son conseller Kampkorns,
aquest li ha dit: —Prou retòrica:
lo que aquí falla son fornys.

Habana, 3.

Lo triunfo de 'n Romero
celebrat ab lluminarias:
l' isla entera està aplaudint
sas planxes parlamentaries.
Los comerciants, los politichs,
la gent del camp, fins los sorjes,
tothom diu que per 'quest viatje
no necessitava alforjas.

ERSONAS que han parlat intima-
ment ab en Cánovas asseguran
qu' està molt tranquil, respecte
á la gran crisis que 'ns ame-
nassa.

—Que 'ls valors baixan? —Mi-
llor —diu lo Mòntru —axis
tots los que 's troben domici-
liats al extranger vindràn à ser
possehits pels espanyols, y à la Bolsa no 's farán tan-
tas jugades.

—Que 'ls cambis pujan? —Enhorabona! —exclama-
Aixis tot lo que 'ls espanyols consumeixen serà pro-
ducte de la industria ó de la agricultura nacionals.
—Que no corre una moneda? —Qué més podian desit-

jar! —afegeix —¿Desde quan 'l or y la plata han sigut
signos de riquesa positiva?

* * *

Y ab aquestas teorías nos està amolant.

En Cánovas fa com aquell avaro que tenia un fill
malalt à qui 'l metje havia condemnat à dieta rigu-
rosa.

—Lo meu fill —deya —està més bò que jo mateix: la
proba es que jo per viure haig de menjar, mentres
que 'l meu fill viu y no menja.

La saragata més tremenda que hi ha hagut à Ber-
lin ha tingut lloc en lo passeig conegut per l' Avi-
guda dels Tilos.

Mr. Guillém: tot just are comensém.

Mr. Guillém: ¡comensi à pendre tila!

Deya un ciutadà:

—¿Creurias que jo compadeixo al govern? ¡Quants
conflictes! ¡Quantas contrarietats!... ¡Quants mals-de-
cap!...

Y un conservador que disfruta una bona prebenda,
li responia:

—¡Fuig, tonto!.... ¿Sabs que diu lo ditxo? Lo mal
de cap lo menjá 'l bat.

Es ja un fet l' aprobació per lo Senat de la Lley im-
posant als espanyols lo descans dominical.

En vista de aquesta lley, deya un subiecte que no
s' ha distingit mai per la séva laboriositat:

—Es à dir, que no traballant es com un home dóna
probas de ser molt bon cristià? Doncs en aquest cas
que comensin à prepararme un altar pél dia que 'm
mori. Jo no traballo 'l diumenje, ni cap dels demés
dias de la setmana.

En Sagasta y en Cánovas han celebrat una amisto-
sa conferència.

Vels'hi aquí una representació real y vivent de
aquelle escena tan aplaudida de *El País de la Olla*.

—Ja que tú m' has deixat lo puesto, 'l dia que jo
m' cansí, te 'l torno, y 'l dia que 't cansis tú me 'l
tornas à mi.

L' objecte de la conferència ha versat, segons diu-
hen, sobre l' aprobació dels pressupostos.

Fórmula de l' avinensa:

—Un rebost bén provehit tant convé als conserva-
dors com als mateixos fusionistes.

En Sagasta s' hi ha conformat sense replicar lo més
mínim.

—Per provehir lo rebost, D. Anton, conti ab mi.

Secretament, à lo que s' assegura, s' ha tractat tam-
bé de la época fixa en que 'n Cánovas deixarà 'l po-
der perque D. Práxedes puga tornà à ocupar-lo.

Pero sobre aquest particular en Sagasta ha protestat
dihent:

—Jo no tornaré à governar fins que 'l pais me
cridi.

—Es molt cert —deya un fusionista —No tornarem
à governar fins que 'ns cridi 'l pais... del vane de la
reyna regent.

Contan de un xulo, aficionat à las baladronadas,
que deya sempre que li venia à tom:

—Jo no puch pas posarme davant de un mirall.
Tinch una cara tan tremenda, que al veure la méva
imatge 'm poso à tremolar y fins moltas vegades caich
en basca. Tal es l' efecte terrible que 'm produheixo.

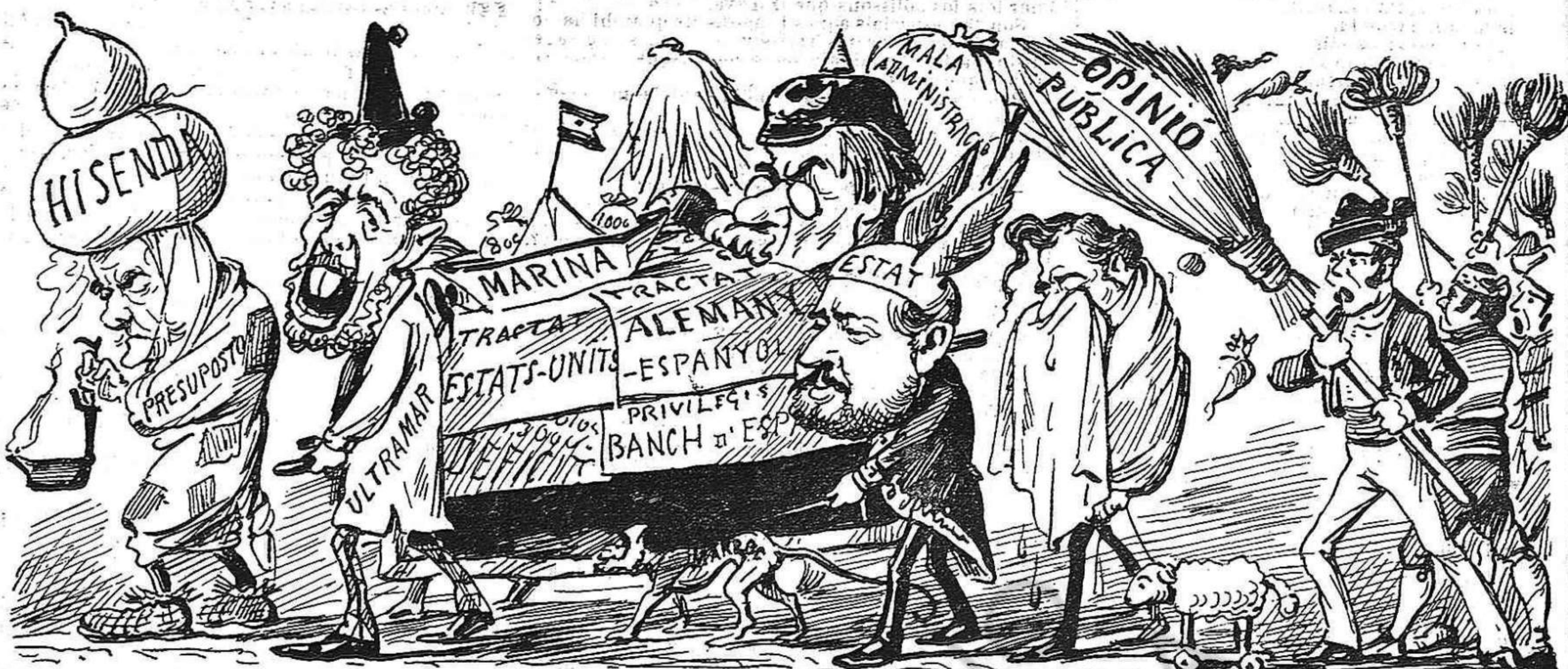
Ara apliquin el qüento à n' en Romero Robledo, l'
aspirant à introduir las més radicals economias en lo
pressupost de Ultramar.

Després de tant enraonar, lo projecte de suprimir
sous exagerats s' aplicarà únicament à quinze ó setze
infelissos, que no tenian altre merit pera cobrar sou
doble, que l' haver contret matrimoni ab dona cu-
bana.

Y ara quan à n' en Romero Robledo li tira en cara
la séva debilitat, respón:

—No 'u crequin: so

ESPAÑA CONSERVADORA

L'enterro del Carnestoltes

Es á dir, s' hauria de formar un govern mixto, un govern que's podria encendre fàcilment. Lo qual no 'is convé ni á n' en Sagasta, ni á ne'n Cánovas: l' un y l' altre tenen la quà de palla.

La dinamita aplicada á la devoció. A una iglesia de Bilbao un devot va portarhi un ciri de trenta kilos de pes. Arribada l' hora de la funció lo sagristà, á pesar dels grans esforços que feu per conseguirho, no l pogué encendre, per qual motiu se decidió ferli l' autopsia.

Figúrinse quina no seria la séva sorpresa al trobar-hi dins dos cartutxos de dinamita y una grossa cantitat de pòlvora.

¡Si l ciri hagués explotat figúrinse lo que hauria succehit!....

Y no explotant—dirá algún capellà de aquella parroquia—vaya quin floret d' enterros y funerals que 'ns hém deixat perdre!....

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

1. XARADA.—Col-ma-dos.

2. MUDANSA.—Panxa—Punxa.

3. TRENCÀ-CLOSCAS.—La rondalla del infern.

Han endavatin las 3 solucions los ciutadans Pere Micas, J. Treseras, Pau Pich y Un Gatneu; n' han endavintadas 2 Un Gitano de Hostafranchs y P. M. Marsà y 1 no més M. Artimbas y Gallina Pelicana.

XARADA.

—¿Qué primera-quarta, Ambrosi?
Tersa, arreglo eixa dos-prima
perque ma germana Quima
se l'emporti á prima-dos
del senyor oncle Pasqual
qu' està al carrer de Total.

MAGINET PETIT.

ANAGRAMA.
Quan tinguis la roba tot
ves al Teatro Principal,
y compras una total
que ha de ser pel meu nebó.

JAUMET BIGORRA.

TRENCA-CLOSCAS.

D. RAMÓN TOREGÍ
LLORET

Combinar aquestes lletras de manera que donguin lo nom de una vila catalana.

TETUS BURROS Y S.
ROMBO.

.....
.....
.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: planta.—Tercera: barriada inmediata á Barcelona.—Quarta: un plà de Catalunya.—Quinta: feyna de pages.—Sexta: riu de Catalunya.—Séptima: consonant.

JAUIME GAY.

GEROGLÍFICH.

X
1 1 1

1

L A C I A

d

F r a n c h

PERET BA Y BE

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Titella y C., R. Gimeno, Quimet Mora, F. Clavell, P. G. y B., P. G. y Ro, C. Julián Busquets, Masquesfí, P. Roig, Ramón, Pau Mora, Un Pinxo de Astors, Barrer Aparicio, Pep de Gracia, Quique Arerrab, y Anònim:—Lo que 'ns envian aquesta setmana no jà per casa.

Ciutadans Pep Serra y Vilas, [Satanás], Francesch Vergès, Advocat dels pobres, Antoni Berga, Heribert Riera, Aladin, J. Miquel, Un Igualadi, Pau Mora, Jo, Ciutat l'arrera y Cargol, y Mr. Eugón:—Inserterem alguna cosa de lo que 'ns envian

Ciutadans J. Abril Virgili: L'a que 'ns envia aquesta setmana està molt bé: de les dos de la passada, aprofitaré la curta; la llarga, no senyor.—P. P. T.: Nos sembla que lo que li deyam respecte al article ja havia de interpretarlo com que no 'ns servia, y no 'ns servia per insustancial y frívola.—M. Ramón: Los versos estan bé. [Li]stíssima de assonant que no sigui sempre igual!—Follet: L' article està bé, queda acceptat y se li agraeix.—Japet de l' Òrga: Lo que 'ns envia la present sembra a es flux. La notícia té un caràcter massa particular.—L' Hereu d' Horta: La composició està molt bé com de costum.—Dolors Mont: També ho està lo que vostè 'ns remet.—Lluís Salvador: Queden acceptats l' article y la poesia.—J. Uson: Idem, los versos de vostè.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.—A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.

